

Mans brutes, si us plau

Dv, 23/09/2011 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

No m'agrada la puresa. Ja sé que (encara que no ho sembli) té mot bona premsa: agrada més aquell qui viu al llimb pontificant i amb frases, i a vegades actituds, molt favorables de cara la galeria. Acostumen a ser actituds individualistes, molt calculades, que apel·len directament a les essències i -això és important- es malfien de les mediacions (partits, esglésies, cultura, mitjans...), veritables agents impurs, encara que sovint hagin fer carrera a causa d'aquestes mediacions. Guanyen premis d'ètica, a vegades, i reconeixements públics, sempre, i com tothom, però potser més, tenen molt d'interès en amagar la foscor pròpia, les mancances que els igualen als altres.

Jo crec tot el contrari. Primer, que desconfio d'arribar a la veritat (o al poder, o al cel, o a la justícia, o a la felicitat, en fi, al que t'importi) de forma 'directa'. Sempre hi ha mediacions i sempre, doncs, viurem el que desitgem de manera més pura enmig d'impureses que cal assumir com indefectiblement humanes. No dic que s'hagi d'assimilar tot, però sí aprendre a conviure-hi i a 'tocar-ho' sense que entri dins (aquí hi ha el mèrit). Segon, perquè l'ètica, per mi, és precisament fer a vegades el que no toca fer, el que no agrada -potser-, però hi ha un imperatiu ue passa per davant d'altres coses i -sense saber-ne els resultats- t'hi aboques de tot cor. L'ètica no és quedar bé o parlar tot el dia d'ètica. I, tercer, perquè som el que fem, no el que pensem o diem, o diem que fem. I els purs acostumen a no embrutar-se les mans. Contra el que deia un lema polític (per una altra cosa), jo m'estimo més la gent amb les mans brutes. Vés a saber si les netes són com les de Pilat.

Parlant d'això, ara em ve al cap que vaig fer fa uns anys una entrada '[blasmant el puritanisme](#)' en la que parlava d'això i, més concretament, d'una frase genial de [Josep Ferrater Móra](#), que deia que "*el purità és l'home que renuncia a l'experiència*", i de dues aportacions valuoses de [Lluís Duch](#), que desenvolupa molt bé en uns vídeos de l'any 1999 produïdes pel CCCB, [aquí](#) i que us recomano amb ànsia. Per cert, Duch (a qui he tingut l'honor de tractar una mica darrerament per raons que no vénen al cas) fa demà dia de la M. de Déu de la Mercè 50 anys de monjo de Montserrat, uns dies més tard del seu 75è aniversari, motiu pel qual s'acaba d'editar un [llibre](#) d'homenatge. Per molts anys.